

TRỞ
LẠI
THẾ
GIAN

TÁC GIẢ:

LÊ
THÀNH
LỢI

Thuyết trình năm chủ đề:

**Sức khoẻ, tâm linh, dưỡng sinh, kinh nghiệm tu học.
Và thành quả, làm sao ảnh hưởng tốt tới người chung quanh.**

Kính thưa Đức Thầy, cùng Cô Bác Anh Chị thân mến.

Hôm nay cũng là dịp may, ngày vui hội của Vô Vi. Mọi người về đây chung sống với tình Thầy tình huynh đệ tử mụi, thương yêu nhau tha thiết. Con không biết gì hơn, là trước hết kính gửi lời chúc sức khoẻ Đức Thầy dồi dào, để Thầy cùng chúng con vui mãi mãi. Kế đó Con cũng xin kính chúc sức khoẻ Cô Bác Anh Chị bạn đạo một năm thật là vui trên con đường tu học.

Qua nhiều năm gắn bó với Đức Thầy, qua nhiều năm gắn bó với Vô Vi. Hôm nay ban tổ chức lập ra một chương trình Thuyết Trình cho buổi họp mặt của Anh Em Huynh Đệ Tử Mụi của Vô Vi. Có dịp cùng nhau chia sẻ, những kinh nghiệm tu học của mình như thế nào.

Hôm nay con xin phép, Đức Thầy và Cô bác Anh Chị, cho con nói về đề tài của BTC nêu ra. Đề tài này rất rộng lớn, hầu như là nói hết tất cả những gì ở thế gian có, ở người tu có. Với đề tài rộng lớn như thế này, sức người có hạn, con cũng kính xin, quý Cô Bác Anh Chị rộng tình tha thứ những điều gì, con còn thiếu sót.

Sau đây con xin nói tuần tự, từ đề tài:

1. Về Sức Khỏe
Con người có sức sống lâu
Con người mới khoẻ mới vui tâm hồn
Ra vô dễ dãi ôn tồn
Cần tu sửa tiến những điều lý chơn

Đó là bốn câu thơ mở đầu, cho con người có sức khoẻ. Con người có sức khoẻ mới sống vui, con người mà không có sức khoẻ lấy gì sống vui. Mặc dù mình là người có bạc tỉ, hoặc mình là người thông minh có trí tuệ. Người mà có bạc tỉ và người mà có thông minh, **sức khoẻ mà không có được tốt**, thì không bao giờ sống lâu và sống vui.

Muốn sống lâu sống vui thì mình phải cần có một phương pháp, giúp cho mình sống lâu và sống vui. Không phải cái phương pháp này giúp cho người giàu có hay người thông minh được sống lâu và sống vui. Mà phương pháp này giúp cho cả người nghèo và người bệnh. Mình tu luyện với cái phương pháp Vô Vi này, thì mình sẽ đạt được những cái gì mình ước muốn về sau cho tương lai mình.

Ở trên đời này ai cũng muốn sống lâu và sống vui, không bệnh hoạn, không lo âu, không buồn rầu. Mà thế gian hiện giờ chưa có phương pháp nào giúp con người có sức khoẻ tốt, để mà sống lâu và sống vui.

Nhưng thưa quý vị Cô Bác Anh Chị. Thế gian chưa có. Nhưng mà Vô Vi đã có.

Con bảo đảm 100% là Cô Bác Anh Chị tập thử tập theo phương pháp này, Cô Bác Anh Chị, sẽ có một sức khoẻ dồi dào, tâm thức Cô Bác Anh Chị sẽ cởi mở vô biên. Con đã hành và con đã đạt, sức khoẻ tốt. Nên Con dám nói bảo đảm là 100% có sức khoẻ tốt. Để con phân tích cho Cô Bác Anh Chị nghe tuần tự và rõ ràng chi tiết, để Cô Bác Anh Chị vững lòng, những cái gì con giải thích dưới đây.

Giải thích minh bạch đàng hoàng và rất là khoa học.

- Con người muốn có sức khoẻ, trước hết là con người không lo lắng. Con người không lo lắng thì con người mới vui tươi, sống hạnh phúc. Đúng không. Thì cái phương pháp này giúp cho Cô Bác Anh Chị từ một người hay lo lắng, trở thành một người, bớt lo lắng và hết lo lắng.

Người mà bớt lo lắng và dần dần hết lo lắng thì người đó có sức khoẻ sống lâu và sống vui.

Sống lâu và sống vui mình thì mình mới có tinh thần đóng góp cho chung.

Mình mà không có vui, thì mình đâu có tinh thần tốt, để đóng góp. Phải không thưa Cô Bác Anh Chị.

Muốn có tinh thần đóng góp tốt cho chung, thì mình phải tìm cái phương pháp tốt, mình luyện.

Mà phương pháp tốt đó chính là Phương Pháp Vô Vi, giúp cho tâm lẫn thân mình có sức khoẻ tốt rõ ràng. Mình nhìn hành động của người tu Vô Vi là mình thấy liền. Mình tập đúng thì mặt mày tươi tỉnh, và sức khoẻ tốt rõ ràng. So với trước đây, mình bệnh hoạn, bây giờ lại hết bệnh hoạn, lại khoẻ ngon lành.

Bí mật của phương pháp này, là khử trừ lưu thanh và dùng ý chí của chính mình.

Vì cái phương pháp này được điều luyện qua người Chơn Tu, người biết và tìm ra ánh sáng thực tế của sức khoẻ. **Đó là mình luyện về ý chí.**

Con người ai cũng ý chí. Nhưng mà cái ý chí mình nó có một chút xíu, như là. "**Phật nhứt sát mà ma nhứt tương.**" Mình tu, mình luyện cái ý chí mình, từ một chút, một chút, dần dần thì cái ý chí mình nó trở thành lành mạnh, trở thành một khối điển quang. Khi mà cái ý chí mình trở thành lành mạnh, một khối điển quang thì mình ra sức đóng góp cho chung. Vô Vi chỉ hành chứ không có nói.

Việc đời thì ai nói cũng được, nhưng mà Vô Vi, hành rồi mới nói. Nói mới hay. Nói có chứng minh cụ thể, đàng hoàng. Phương pháp này là như thế, giúp cho con người, từ khổ đau bệnh hoạn, hết khổ đau bệnh hoạn. Từ ngu si bần tiện, trở nên thông minh đại lượng.

Người thông minh đại lượng là người học Từ Bi và thực hành Từ Bi.

Từ Bi không phải nói bằng miệng mà Từ Bi là phải hành. Hành mà hành như thế nào để gánh vác hai chữ Từ Bi. Vô Vi dạy cho con người ta Thương Yêu và Tha Thứ.

- Thương Yêu và Tha Thứ là bốn chữ Chữ Từ Bi Hỷ Xả.
- Từ Bi cũng có nghĩa là Trí Tuệ.

Mình có Trí Tuệ, rồi mình mới giúp người ta. Mình không có trí tuệ lấy cái gì mà giúp.

Con tu, con có được sức khoẻ tốt, con hết bệnh, con hiểu biết, con mới nói.
Còn con tu, không đạt được sức khoẻ, thì lấy gì con nói.

Nhưng mà Cô Bác Anh Chị nghe tiếng nói của con, lời nói của con, Cô Bác Anh Chị cũng đánh giá được phần nào về sức khoẻ và tâm linh. Trước đây mình cũng bệnh hoạn cảm cúm thấy mồ. Từ ngày tập cái phương pháp này thì nó hết, không còn uống thuốc hay lo lắng buồn rầu như xưa. Trái lại thông minh vô cùng. Con nói một cách rành rẽ, mạch lạc, rõ ràng, chứ Con không có nói u ơ.

Phương pháp này sẽ giúp cho mình có sức khoẻ đàng hoàng. Khi mà mình sức khoẻ tốt đàng hoàng thì mình mới nói về vấn đề Tâm Linh. Đúng không.

Có sức khoẻ tốt thì mới nói tâm linh.

Sức khoẻ không tốt bệnh hoạn liên hồi, mà đi nói về tâm linh thì người ta cười cho xấu hổ. Nhiều Thầy Cô tu không khỏe, tham lam, dâm dục, bệnh hoạn mà ráng nói đạo và đi giành đạo. Nói không đúng sự thật.

Còn sức khoẻ mình tốt, mình đạt thì mình nói về tâm linh một cách đàng hoàng.

Đó là phần 1, sức khoẻ tốt, sau khi hành thiền Vô Vi. Mình có, thì mình mới nói được.

Giai đoạn 2, về Tâm Linh.

2. TÂM LINH

Tâm này vốn sẵn Trời cho

Linh này có điển từ thời sơ khai

Sơ khai thế giới con người

Tâm Linh đã có chờ ngày khai minh

Tâm linh không phải gì dễ nói. Nếu mình không gặp được vị Thầy đúng tâm linh.

Vị Thầy đúng tâm linh. Vị Thầy này mới hướng dẫn mình đi đúng đường. Vị Thầy đúng tâm linh là Người thành đạo và đạt đạo, thì người mới có khả năng diu dắt mình, đi ra khỏi cõi Ta Bà. Cõi Ta Bà này này khủng khiếp, nếu mình không khéo, gặp mấy vị tu không đúng tâm linh, họ sẽ dẫn dắt mình đi sai đường. Nên người ta nói.

Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ.

Khi mà mình đi đúng đường theo Vị Thầy đúng tâm linh rồi, thì mình có bốn phận, phải chia sẻ cùng đồng đạo, cùng huynh đệ tử mụi anh em. Chứ không lẽ, tu biết rồi, lại làm thính, muốn làm thính cũng không được. Bởi vì, mỗi người có một nhiệm vụ để nói, để đóng góp cho chung, trong quần chúng, trong Anh Em Bạn Đạo. Hiện giờ mọi người trong

quần chúng ai cũng bệnh, ai cũng khổ, ai cũng lo. Mà mình có cái phương pháp này hay quá, tại sao mình cất giữ ở nhà.

Còn những người tu, tự cho mình là hay, cất giữ không nói ra, như hiện tại mình thấy. Đó là những người tu không đạt, không biết. Nên họ không dám đứng ra quần chúng mà nói và giúp đỡ nhân sinh.

Họ tu cái miệng. Còn mình tu, mình đạt, mình hiểu, thì có bốn phen đứng ra quần chúng, nói lên những cái gì của pháp môn mình đạt. Mình đạt mình nói những cái tốt cho chung, ích lợi sức khoẻ tâm linh cho chung. Thì sợ cái gì mà không dám nói. Nói hết những gì mà phương pháp này dạy cho con người biết về tâm linh.

Tâm linh có nghĩa là trí tuệ, chứ không phải tâm linh là gì, gì đâu.

Đừng có gạt người không tu. Nói tâm linh mà không hiểu chữ Tâm Linh. Nhiều ông **Thầy tu không khá, không hiểu, không khám phá ra tâm linh là trí tuệ.** Rồi dạy cho người ta cúng lạy cầu xin, rồi nói là cái đó là Tâm Linh, dạy không đúng, dạy sai đường.

Cái tâm của chính mình, mà mình không hiểu, mà đi dạy cho người ta về Tâm Linh.

Biết cái tâm ở đâu mà mò, mà nói. Nói riết một chập thành sai. Đi đúng với Người Thầy Tâm Linh, Người này sẽ dạy cho cái Tâm của mình một ngày, một sáng suốt.

Tâm của mình được sáng suốt thì mình mới thấy đường, về Thiên Đàng.

Con nói thứ tự rõ ràng như vậy, Cô Bác Anh Chị nghe, có đúng không. Tâm của mình phải sáng suốt mới thấy đường, đi về Thiên Đàng.

Muốn tìm hiểu về Tâm Linh, học Tâm Linh là tu Vô Vi học cái Tâm, tu cái Tâm, cho nó sáng ra.

***Tâm thần phần, học tu thân
Pháp thân khai mở, mới ngộ người
Linh cảm Phật Trời, trong điển giới
Tâm linh sáng toả, thật vui mừng***

Tâm của mình mà sáng thì mới hay. Học Tâm Linh thì phải hiểu hai chữ Tâm Linh như thế nào, để nói, để diễn cái tâm của mình cho đàng hoàng trật tự, mà người ngoài họ hỏi lại Tâm Linh mình là gì, và không biết cắt nghĩa, như những vị Thầy ngoài đời mà mình đã gặp. Thì có phải hổ thẹn không.

Chữ Tâm Linh, được giải thích như sau:

Chữ Tâm có nghĩa là tâm điển, chữ Linh có nghĩa là linh hồn.

Con người phải có Tâm điển và linh hồn, thì mới sáng suốt. Con người mà tâm điển có ít và linh hồn có ít, thì tâm linh mình lu mờ lắm.

Tại vì, cái tâm không có trụ, cái điển cũng không có thẳng cao, nên nó lu mờ.

Còn cái tâm mình cố trụ, cái điển mình cố xuất phát đi lên, thì sáng suốt vô cùng.

Chữ Tâm nó bao rộng cả càn khôn vũ trụ, chứ không phải **chữ Tâm** hẹp hòi nằm ngay ở con tim, như những người trong Chùa họ giảng. Tâm điển nó nằm trong khối óc, chứa

đựng cả càn khôn của mỗi hành giả.

Nên mình tu về cái Tâm thì mình sẽ học tới vô cùng, vô cực và vô biên, không có biên giới nào ngăn chặn được cái Tâm. Khi mà Tâm của mình nó đi ra ngoài cõi Đại La. Cõi Đại La là càn khôn vũ trụ.

Còn chữ Linh là cái linh hồn hay cũng được gọi là linh điển, nó chuyển chạy khắp châu thân của mỗi hành giả.

Linh hồn này, con người tu có cảm giác nhận được từ một Người Thầy Tâm Linh, từ một nơi của càn khôn vũ trụ. Linh hồn hay linh điển này nó mạnh vô cùng. Vì chấn động lực này nó hoà vào càn khôn.

Người có Linh hồn sáng suốt hay linh Điển nhiều, sẽ ân độ được người có Linh Điển ít hay linh hồn yếu ớt. Cái này phải đòi hỏi sự công phu của mỗi hành giả Vô Vi. Có tiếp nhận được điển hay không.

Tu Vô Vi chắc chắn sẽ tiếp nhận được Linh điển này của càn khôn hay linh điển của Thượng Đế.

Chữ tâm linh được giải thích như thế, là gắn liền với Thượng Đế, gắn liền với càn khôn.

Chứ không phải chữ Tâm Linh nói đại, đâu đâu, nói u ơ, nói không lối thoát . Nói hoài mà không biết Tâm Linh là gì.

Người mà thấu hiểu được Tâm Linh là chỉ biết có giúp đỡ cho người khác bớt khổ, giải khổ và giải thoát.

Thì phần 2, về tâm linh nó là như thế, Con đã giải thích xong. Kế tiếp là phần 3, nói về dưỡng sinh.

3. ĐÂY LÀ PHẦN NÓI VỀ DƯỠNG SINH VỀ TÂM THỨC:

Dưỡng sinh thì theo con nghĩ, nó có ba phần:

Thứ nhất là dưỡng sinh về tâm thức, thứ nhì là dưỡng sinh về thân thể và thứ ba là dưỡng sinh về ăn uống. Con sẽ tuần tự trình bày, từng phần một, trước hết là dưỡng sinh về tâm thức. Con có bốn câu thơ dưới đây:

DƯỠNG SINH A Về Tâm Thức

***Dưỡng cho thanh điển đều hoà
Dưỡng cho thần thức, thức tâm hiểu mình
Si mê động loạn chẳng còn
Quy y Phật pháp chính mình tự tu***

Dưỡng sinh về tâm thức là mình dưỡng cái phần hồn mình sao cho linh hoạt, mình sống đều hoà với thiên nhiên. Bởi vì con người có phần hồn trong nội tâm. Nội tâm mình suy tư, lo lắng, tính toán, dồn nén, tham lam, ghen ghét, hận thù, cầu thả thì sinh ra bệnh

hoạn về tâm thức và thể xác.

Mà nội tâm mình được đều hoà thì phần cơ thể mình thanh thản, nhẹ bồng như mây bay.
Có như thể mình mới biết dưỡng thần hồn của mình cho đều hoà với dưỡng khí.

Bởi vì, con người ai cũng hít, ai cũng dưỡng khí Trời mà sống, mà mình không biết tận dụng những cái gì khí Trời có, thì uống cho một kiếp làm người. Nên trong Đạo Vô Vi có nói. "**Hồn nguyên nhất khí**" là mình hoà hợp với tự nhiên, hoà hợp với càn khôn, hoà hợp với Đấng Vô Cùng. Thì vạn vật, cái gì ở trên vũ trụ này cũng nhờ cái luồng khí điển này mà sống.

Mình sống nhờ khí Trời là chánh, chứ không phải mình sống về tiền bạc vật chất là chánh. Tiền bạc vật chất chỉ là phụ trợ giúp cho tâm hồn cơ thể có nơi tiến hoá. Chứ không phải tiền bạc vật chất là vĩnh cửu. Cái vĩnh cửu là cái tâm thức của mình phải sống động với thiên nhiên, với vạn vật trong mỗi hoàn cảnh. Chứ không phải phần hồn mình vì cái lợi đó, vì cái vật chất đó mà mình được sung sướng.

Mà cái sự sung sướng này là do phần hồn, tri giác, tâm linh, giúp cho mình biết, mình hiểu, cảm nhận được sự giúp đỡ của Bề Trên đang ân độ chúng ta qua thanh khí điển. Chứ không phải, vì cái vật chất, hay thực phẩm đó mà bỏ quên sự ân độ của Đấng Cha lành.

Đấng Cha Lành ngày và đêm ân độ chúng ta, chứ không phải tới lúc mình thiền định Ngài mới độ . Ngày độ cho mình 24/24 đời đời, kiếp kiếp, không phai không nhạt, qua những hành động, trí giác, tâm thức, đi đứng, ăn uống, nằm ngồi.v.v.

Mình ăn thì đã có Ngài độ trong đó rồi, nếu mình thanh nhẹ thì mình sẽ thấy cái phần thanh điển Ngài chuyển cho mình trong đó. Cái phần thanh điển này là cái phần thanh điển của âm dương của càn khôn vũ trụ chuyển hoá, độ cho chúng ta. Nên khi mình ăn mình phải biết thận trọng **LỄ ĐỘ** bất cứ cái gì đến với chúng ta. Mình ăn cái đó là mình ăn những hạnh Bồ Tát, những vị Bồ Tát này ngày đêm chuyển hoá tận độ chúng ta. Nên Vô Vi mình thâm niệm là Lễ Độ bất cứ cái gì đến với chúng ta. Hạnh hy sinh của những bậc Bồ Tát này vô cùng quan trọng, nếu không có những thực vật Bồ Tát này, thì làm sao con người tiếp tục, nối tiếp nhau.

Thế nên mình tu thì tịnh dưỡng cái phần hồn mình cho thanh nhẹ mà hoà các giới. Thì các giới đồng hành với chúng ta.

Các giới đó ở đâu và là cái gì?

Dạ thưa các giới đó, ở chỗ nào cũng có. Khi mà mình, đi đứng nằm ngồi ăn nói ngủ bài tiết, thì các giới trong đó, đồng hành với chúng ta. Đó là lục căn và lục trần theo chủ nhân ông mà hành sự. Một ngàn hai trăm năm mươi vị tì kheo, theo chúng ta hành sự, chứ không phải một hai người. Các giới, là các giới đó đó, chứ không phải các giới, ở bên ngoài mình, đừng có hiểu lầm các giới là ở bên ngoài.

Khi mà chủ Nhân Ông thống nhất tam cõi thượng trung hạ đồng nhất thì cái phần hồn mình mới đi ra ngoài tiểu thiên địa là bản thể mình mà học hỏi, đó là xuất hồn.

Xuất hồn là mình đi qua từ cảnh giới này tới cảnh giới kia mà học hỏi, trong đó cũng là

học ăn ngủ bài tiết, tham sân si đủ thứ. Mình hít hơi vô Pháp Luân thường chuyển là mình ăn thanh khí, rồi mình thở cái hơi mình ra là mình bài tiết, là mình đem cái trực khí hằng ngày mình thu vô và mình giải ra ngoài, kêu bằng bài tiết. Rồi mình xuất cái điển mình lân lân lên trên đó, cũng như mình ngủ, ngủ là dưỡng sinh. Dưỡng cái phần hồn của mình, chứ không phải ăn. Tu mà còn ăn là tu ăn.

- Tu mà không còn ăn mới thật sự là tu và ăn dưỡng sinh ở bên trên.
- Có nghĩa là mình ăn cái thanh điển của Ông Trời.

Ăn cái này sướng hơn, ăn cái này mới đúng. Kêu bằng chưỡng dưỡng hào quang.

Con thì chỉ biết **dưỡng** cái phần hồn cho thanh nhẹ, rồi mình **sinh** ra cái thanh điển này, sao cho nó hoà cùng giới thiên nhiên hoà cùng với vũ trụ, có bấy nhiêu đó thôi.

Còn sự ăn uống sao cho nó bổ, sao cho nó mập, thì con rất là dốt nát. Vì người tu quân bình cơ tạng rồi khỏi cần ăn. Vì họ ăn được cái hào quang ở bên trên. Sở dĩ, người tu quân bình rồi mà vẫn còn ăn thực phẩm ở đời là vì họ chỉ có ăn cho cái xác này, sống tạm bợ ở thể gian thôi.

Chứ người tu khỏi cần ăn. Cũng như Đức Thầy có nói, mình lên trên trên kia mình muốn uống một ly café là có ngay, thơm ngon vô hạng. Hoặc là mình được ăn một trái táo ở trên kia cái hương thơm nó thơm cả tháng. **Đó là cái phần dưỡng sinh của lối nhà tu thiên Vô Vi.**

***Dưỡng phần thanh nhẹ bên trên
Dưỡng phần thanh điển dưỡng phần tâm linh
Sao cho thân thể điều hoà
Hào quang sáng lạn giải phần trực ô***

Cái đó là dưỡng sinh bằng tâm thức, Con đã trình bày qua, dưới đây con xin giải thích về dưỡng sinh phần thân thể.

***DƯỠNG SINH B
Về Thân Thể***

***Thân mình bệnh hoạn triền miên
Thể thao phải luyện cho thân điều hoà
Tâm thân an ổn yên nhà
Con người minh mẫn hồng hào trẻ trung***

Thư các Cô Bác Anh Chị thân mến.

Sau khi mình tu thiền, mình cũng cần phải luyện thêm những môn thể thao, cho thân thể mình điều hoà và các cơ bắp thịt của mình nó có sự vận động. Vì một khi con người lớn tuổi các khớp xương co rút lại, các bắp thịt cũng bị héo mòn, vì ít khi hoạt động, các chất tuỷ trong xương không còn tiết ra nhiều các chất nhờn. Nên người lớn tuổi xương bị khô, xương bị loãng và dễ bị gãy xương, khó lành.

- **Lớn tuổi thường hay bị vấp té, đi xe lăn, chống gậy và bị tai biến đột quỵ xảy ra.**

Thế nên mình chọn một hai môn tập thể dục để mình tập, tùy theo lứa tuổi của mình tập, sao cho nó vừa vặn mỗi ngày. Vì một khi mình siêng năng, tập hằng ngày, thì các cơ năng, bắp thịt trong thân thể, sẽ chuyển chạy, vận động từ từ, làm cho các tế bào da thịt của mình hồi sinh trở lại.

Máu huyết của mình lưu thông thì các lỗ chân lông có chỗ phát ra hào quang.

Người mà tập siêng năng đầy đủ thể dục và thể thao thì da thịt sẽ hồng hào, mặt mày xinh đẹp dễ thương. Vì hồng huyết cầu của mình, mỗi ngày được thanh lọc. Tại sao?

- Mình thanh lọc vừa bên trong cơ tạng đó là mình thiền.
- Và mình vừa thanh lọc bên ngoài là tập thể dục là thể xác, thì hỏi sao da thịt, mặt mày mình không tươi đẹp, trẻ trung. Mà đẹp rất tự nhiên, khỏi đi thẩm mỹ viện chi cho mệt. Mình vô thẩm mỹ viện của Ông Trời làm chắc ăn.

Chẳng hạn như người lớn tuổi mình làm những động tác mạnh, không được, thì mình có thể tập những động tác nhẹ, **như lay mỗi buổi sáng là tập thể dục Di Đà.**

Lay càng nhiều càng tốt. Môn lay này sẽ giúp ích cho Cô Bác Anh Chị rất nhiều. Lay để hoà hợp với càn khôn vũ trụ, chứ không phải lay thường. Lay nhiều sẽ đã thông kinh mạch và hết bệnh già. Có sức khoẻ sống lâu. Và Cô Bác Anh Chị mình, tập thêm thể dục trợ luân. Bộ môn này giúp ích rất nhiều. **Đi niệm hành cũng là một bộ môn Thể Dục Di Đà** rất tốt về sức khoẻ cho người lớn tuổi và trẻ tuổi.

Còn như người tuổi trẻ, thanh niên, nam nữ mình vận động được nhiều thì mình lựa những môn tập thể dục cử động nhiều hơn.

Bất cứ môn nào cũng được, như môn Tuổi Nguồn Tươi Trẻ, Tai Chi, Ngũ Cầm Hí, Bát Đoạn Trường, hoặc là thể thao Bơi lội, Chạy bộ, tập zumba.v.v.

Mình tập để cho hồng huyết cầu và thanh khí điển, vẫn luôn luôn tiếp xúc với thân thể mà mình không bị héo mòn cơ thể. Mình thấy những người già lớn tuổi cái cơ thể chất nhựa bị héo mòn.

Cơ thể của mình cũng sinh ra chất độc ăn uống là vì uống thuốc tây quá nhiều và thiếu tập luyện. Mình coi làn da người nào trở đỏ mồi, nổi thịt dư, nổi mụn cóc, nổi chàm bông tròn, nâu, đen, đỏ thì cái đó là chất độc của thuốc tây nhiều ngày phát ra.

Tu thiền và tập thể dục, thể thao thì sẽ bớt những chất độc trong cơ thể rất nhanh. Con bảo đảm 100% là Cô Bác bớt những chất độc và bệnh hoạn. Tu hoài không bớt, kêu Con chửi, tại vì Con quảng cáo và giải thích ngon lành.

Phần bên trên, Con nói về thân thể luyện tập, cho người lớn tuổi và người trẻ tuổi, phải nên tập thể dục, thể thao, để sống lâu và khỏi bệnh hoạn.

Phần kế tiếp, Con nói về dưỡng sinh ăn uống:

DƯỠNG SINH C Về Ăn Uống

***Mình ăn thực phẩm Ông Trời
Mình ăn giáo điển ăn lời chơn ngôn
Nghe lời giáo điển từ tôn
Mình nên lễ phép những gì mình ăn***

Người tu thiền mình cũng nên ăn uống thận trọng, vì một khi mình ăn là mình ăn cả càn khôn, ăn cả vũ trụ ban chiếu cái thanh quang điển lành cho mình. Nên mình phải lễ phép trước khi ăn và sau khi ăn. Là mình niệm Phật để cầu chúc và hoá độ hạnh bồ tát đó đi lên.

Còn vấn đề bổ hay không bổ cho cơ thể, thì cái đó ngũ tạng, ngũ quan sẽ sắp xếp cho chúng ta có trật tự đàng hoàng.

Không phải ăn nhiều đồ bổ, nhiều đồ ngon là cơ thể khoẻ mạnh. Mà ăn nhiều đồ bổ, nhiều đồ ngon sẽ bệnh nhiều thêm. Đi vào nhà thương thấy nhiều ông nhà giàu, nhà nghèo bị bệnh cũng vì ăn nhiều đồ bổ dưỡng và không bổ dưỡng. Vì cái bao tử phải hoạt động nhiều, bị thông ruột, yếu ruột, đau dạ dày, máu có nhiều mỡ, vì ăn quá nhiều đồ bổ.

4. KINH NGHIỆM TU HỌC

***Kinh này chuyển chạy bên trên
Nghiệm lời giáo điển thực hành nội tâm
Tu thiền tự giải thức tâm
Học xong bài học nối liền cảm vô***

Kinh nghiệm tu học là mình lấy cái kinh nghiệm của người đi trước. Người đã nói hết những gì, con người tu thiền vấp phải và không vấp phải.

Mình đi sau, dựa vào kinh nghiệm của người đi trước mà mình thực hành theo, là đúng.

Chớ đừng có manh tâm, nghĩ ngợi, vẽ ra ý tưởng sai lạc của mình mà cho rằng mình có kinh nghiệm. Cái đó là sai lầm. Tại vì, mình chưa có thành đạt, thành đạo thì làm sao mình có kinh nghiệm bằng đã thành. Nên mình học kinh nghiệm của người đã thành thì chắc ăn.

Học từ từ, học từng bước, khi mà đi vững được từng bước một rồi, thì mình mới có kinh nghiệm riêng của mình.

Kinh nghiệm riêng của mình là mình phải bị nhồi quả càng nhiều càng tốt, khi mình bị nhồi quả rồi, mình mới thấy cái đốn đau, cái thực tiễn cái ngu muội của mình. Tu mà còn lách cách cái miệng.

Còn lách chách cái miệng thì làm sao mà tiến. Khi mà mình tu mà mình bớt cái miệng thì nó sẽ tiến. **Người nào thực hành y như vậy, tu mà không tiến kêu con chữ.**

Bởi vì con nói con bảo đảm 100% là sẽ tiến tới vô cùng. Chứ không phải tiến tới một vài bậc đâu. Tiến tới Thiên Đàng lận. Tu cái này nó phát triển vô cùng, mình phải lấy cái kinh nghiệm của người thành tựu mách. **Phải tin tuyệt đối**, người truyền pháp là người truyền điển, truyền cái hào quang cho mọi hành giả.

5. KINH NGHIỆM VÀ THÀNH QUẢ CỦA CHÍNH MÌNH

Khi mà mình có kinh nghiệm của Người truyền pháp chuyển cho. Mà mình thực hành mở tâm mở trí mình thì đó là kinh nghiệm của chính mình, của cá nhân nhân mình do mình thực hành. Thì lúc đó mình mới có kinh nghiệm của bản thân mình mà đóng góp cho chung, đóng góp cho quần chúng chung quanh mình.

Mình đóng góp những cái gì?

Mình đóng góp những cái đẹp cái hay cho chung. Như chẳng hạn, ngày xưa mình là một người ăn nhục tham lam ích kỷ, xấu xa đê tiện bẩn thỉu, hôi hám khó chịu từ lời một, bệnh hoạn buồn rầu, mất ăn mất ngủ, khổ sở đau đớn v.v.

Bây giờ mình tu, mình ngon lành hơn xưa. Mình nói cái kết quả của mình đạt được thì đó là thành quả. Khi mà mình nói ra thành quả của mình đạt được những gì mình tu đạt. Thì mình sẽ bị mọi người chung quanh mình hiểu lầm chỉ trích và khó chịu với mình.

Tại sao, những người chung quanh mình họ chỉ trích và khó chịu những hành động và lời nói chân thật của mình?

Vì trước đây mình cũng là người ăn nhục, bê tha. Hôm nay mình tu, tánh tình mình đổi khác. Khi mà đổi khác hơn xưa thì người thân, người gần gũi của mình họ không tin là mình tu và đã thay đổi.

Họ cứ cho mình là loại người như xưa giống họ, là mình tu không có thay đổi. Vì họ không tin mình và họ ghét mình, thậm chí và thù nghịch mình.

Bởi vì, mình tu, mình đạt, mình nói ra thành quả của mình đã đạt cho mọi người thấy, để mọi người cùng tu để đạt. Nhưng, khi mình nói ra cái thành quả tốt đó thì bị người đời phản trắc lại.

Sở dĩ, mình bị người đời họ phản trắc lại là vì, họ đã có thái độ khinh thường mình từ lâu và khinh thường pháp Vô Vi.

Nhưng mà người tu đạt có thành quả tốt thì luôn lúc nào cũng bị phản động lực này kéo xuống.

Sở dĩ, có phản động lực này kéo xuống là muốn cho người tu thăng cao thêm tới giới vô cùng tận. Khi mà người tu đạt đi tới giới vô cùng tận thì mới biết và khai phá ra chữ Phật Pháp Vô biên.

Nên tu càng cao thì bị nạn tới bởi. Càng bị nạn tới bởi, mới chứng được chữ đại hùng, đại

lực đại từ bi.

Nói tóm lại, thành quả là nói ra kết quả của mình thành đạt. Khi mà nói ra cái kết quả tốt, thì mình bị hiểu lầm. Mình không biết nói sao đây, cho mọi người cùng hiểu.

Tu đi thì sẽ đạt được kết quả tốt, thành quả tốt.

***Tu đi sẽ đạt sự tình
Nói ra cho hết những vì đạt thân
Tu hành tinh tấn vượt mau
Phải nên dứt khoát tu tâm hướng Trời***

THÀNH QUẢ 1: Chứng minh rằng: Hồi xưa mình ăn nhậu bây giờ mình hết ăn nhậu. Khi mà mình hết ăn nhậu thì vợ con mừng, xã hội mừng, nhà nước mừng, cửu huyền thất tổ ông nội bà nội mừng. Sau này hy vọng, con cháu mình cũng sẽ tiếp tục giống mình thì gia đình hạnh phúc, xã hội vui tươi, đất nước hạnh phúc. Có người tu sửa được.

Ai cũng có sức khỏe sống lâu, người mà có sức khỏe sống lúc nào cũng vui và sống bao giờ sống cũng hay hơn những người nhà giàu mà bệnh hoạn, bệnh nan y. Có tiền mà xài không được. Nhờ mình khỏi ăn nhậu mà có sức khỏe, chứ không phải ăn nhậu nhiều là có sức khỏe. Ăn nhiều là bệnh, những người bệnh toàn là những người ăn nhậu nhiều.

THÀNH QUẢ 2: Chứng minh rằng: Hồi xưa mình là một người tham lam nóng tánh. Bây giờ hết tham lam, hết nóng tánh. Cái gì cũng từ từ thôi, chứ không phải là cái gì mình cũng tranh giành hơn thua như ngày xưa. Con cái mình thấy như vậy thì nó cũng sẽ làm giống mình. Thì gia đình sẽ có hạnh phúc.

Thì cái nào lợi cho mình và gia đình mình? Nhờ mình tu thiện mới được cái này. Chứ hồi xưa mình không tu thì không bao giờ biết; **Giác ngộ và thức tâm.**

Chỉ có tu thiện mới giác ngộ và thức tâm, không có loại tu nào mà thức tâm nhanh bằng tu thiện Vô Vi. Con nói bảo đảm là 100% như vậy là như vậy, chỉ có tu thiện mới thức tâm.

Ai chịu tu thì sẽ giác ngộ và thức tâm.

Giác ngộ và thức tâm không phải là dễ thức.

Có khi mười năm, hai ba chục năm và có khi ngàn đời kiếp kiếp cũng chưa giác ngộ.

Ngàn đời kiếp kiếp chưa giác ngộ, là sao?

Dạ thưa, là mình không có gặp được chơn sư và cái pháp hay, chỉ cho mình thức tâm, thức tánh. Cứ như thế âm u hoài, mình đại dột hoài.

Muốn tâm thức được mở, kiếm hướng dẫn tu về Điển chỉ cho mình mở tâm mình thức. Vì người hướng dẫn mở được, thì sẽ giúp cho mình mở.

Kêu bằng truyền tâm ấn hay truyền tâm điển.

THÀNH QUẢ 3: Chứng minh rằng: Ngày xưa mình hay bệnh, một năm thì bệnh hai ba lần cúm, sổ mũi, nóng lạnh, phải đi chích ngừa, phải đi uống thuốc kinh niên. Từ khi tập thì những chứng bệnh thường niên này lại tiêu tan. Không còn uống thuốc như xưa hay đi chích ngừa nữa.

Còn một chứng bệnh sạn thận, chứng bệnh nan y này, nếu nặng thì có lây thành bệnh ung thư và chết. Mình tu thì cái bệnh sạn thận ngặt nghèo này nó cũng biến mất. Mình đã có giấy tờ của nhà thương chứng nhận đã bị bệnh và cũng chứng nhận đã hết bệnh.

Có giấy tờ chứng minh của nhà thương đảng hoàng. Mỗi khi mình nói tu và khuyên người ta thiền. Con trình giấy tờ của nhà thương chứng nhận và xác nhận đảng hoàng. Chứ con không có nói cái miệng mà không có giấy tờ chứng minh.

Vậy mà người ta, vẫn cho tu thiền Vô Vi nói láo, không kết quả.

THÀNH QUẢ 4: Chứng minh rằng: Hồi xưa gia đình tôi, người nào cũng bệnh nặng, hiểm nghèo, như là bệnh suyễn thứ nặng vào nhà thương cấp cứu hai lần, tưởng như là sẽ chết. Bệnh suyễn loại nặng bị nghẹt thở, giống y như tình trạng như bệnh tim. Bệnh này có thể chết bất tử.

Tu thì hết bệnh suyễn luôn. Còn bệnh dị ứng trầm trọng nước mắt, nước mũi, cứ chảy cả ngày, hết năm này, mùa này, tháng này, tháng kia. Trị hoài trị không hết. Con người mà bị bệnh dễ sanh ra nóng tánh, bực bội và không muốn làm cái gì. Bệnh như vậy, ai đâu mà yêu sự sống, bệnh trầm trọng như vậy thì Bác Sĩ cũng chê luôn và hết thuốc trị.

Gia đình vợ con, ai cũng tập và người nào cũng hết. Đỡ tốn tiền xã hội, đỡ tốn tiền của mình, đỡ gặp Bác Sĩ nhiều, mình khỏi lo. Nhờ mình tu, mình mới ảnh hưởng đến vợ con, nếu mình không tu, tôi cứ lơ lơ là là, rồi nhờ Trời Phật Chúa phù hộ cho gia đình tôi hết bệnh thì không bao giờ được. Mình phải tu và mình phải hành thì có kết quả tốt.

Khi tu thì mình dóc lòng tu, chứ không có tu, tà tà. Nên cái bệnh khó khăn đó, thì tôi và gia đình được tránh khỏi.

THÀNH QUẢ 5: Ngày xưa con không thể nào làm một bài thơ, tới khi tu thiền khoảng 2-3 tháng là con thấy chữ thơ trong kinh A Di Đà. Từ đó là con nắm bút đề thơ ngay, cái bài thơ tương tự như bài thơ của Đức Thầy Tô Lục Chuốc Hồng Tợ Cảnh Tiên. Lúc mà con tu, con thấy được chữ, con nói tôi tu, tôi thấy chữ mà. Nhiều người thân họ không tin, họ nói con khùng. Họ nói, tu thiền nhắm mắt mà thấy chữ hã.

Con trả lời ừa, đúng vậy, thì bị đòn liền.

Sau đây là bài thơ mà con viết khi xưa, tu khoảng 6 tháng.

TÔ ĐIỂM SƠN HÀ

*Tô lục chuốc hồng tợ cảnh tiên
Điểm mùi chua ngọt lòng sao xuyên
Sơn tinh thủy tú luân phiên hiện
Hà thủy đục trong khắp các miền
Thợ vẽ hồn thơ gieo ý nguyện
Khéo khôn khôn khéo tìm phương chuyển
Xây dựng ngày kia sẽ thâu truyền
Tô điểm sơn hà thợ khéo xây*

Bài thơ, Đức Thầy Lương Sĩ Hằng

GIANG SƠN CẨM TÚ

*Giang nam khí phách từ ngàn xưa
Sơn hà quân quýt bởi cố nhân
Cẩm bào ngọc đá do Trời định
Tú xuất tam thiên dạ chẳng mòn
Thiên không diệu pháp vô cùng tận
Địa giới từ đây mới cảm minh
Nhơn nhơn ca hát muôn ngàn khúc
Giang sơn cẩm tú thiên địa nhơn*

Bài thơ, Lê Thành Lợi

Hiện giờ thì con có khoảng 1000 bài thơ, gồm hai ngôn ngữ Việt/ Đan

- Năm 2007 con có được mời đi tham gia dự diễn thơ, cùng 12 nhà văn và nhà thơ người ngoại quốc. Con được hạng nhất và được nhà báo chụp hình đăng 6 tháng ở thành phố con cư ngụ.

Sách thì con viết 5 cuốn, trong đó 2 cuốn, hai ngôn ngữ Việt/Đan.

- Đường Về Thiên Quốc
- Trở Lại Thế Gian
- Vô Vi Thiên Đàng Du ký
- Diễn Thơ (hai ngôn ngữ)
- Trường Sanh Học (song ngữ)

Báo diễn quang hàng kỳ thì con viết 61 kỳ, 2 năm và trả lời 560 câu hỏi thắc mắc.

THÀNH QUẢ 6: Chứng minh rằng: Ngày xưa thi thơ kinh kệ trong chùa hay kinh thánh trong sách con hoàn toàn mù tịt hay rất khó hiểu. Bây giờ thi thơ kinh kệ trong chùa hay trong sách, con có thể hiểu một cách dễ dàng. Và có thể cầm bút viết lại bằng thi thơ còn hay hơn là kinh trong chùa hay trong sách.

Không tin con thử viết kinh Chúa nói bằng điển thi thơ.

CẢM ƠN CHÚA

*Chúng sanh với tấm lòng thành
Chấp tay xin nguyện một lòng cảm ơn
Cảm ơn ân đức bề trên
Ban cho thực phẩm cho người độ thân*

*Ăn vào cảm thấy thật thân
Nhờ ơn Trời độ thân này cảm vui
Chén cơm manh áo rèn trui
Cho con tạo hoá xoay dần càn khôn*

*Cuộc đời xinh xắn thật vinh
Cơm no áo ấm cũng nhờ phúc âm
Đạo hành cất giữ trong tâm
Âm thầm cầu nguyện vạn linh thái hoà*

*Sống trong tâm thức nhẫn hoà
Thương yêu các giới tự mình tiến thẳng
Sống trong định luật Chúa răn
Tâm đường của Chúa tự mình khắc ghi*

*Chẳng còn phân xét nghĩ suy
Thương yêu xây dựng đắp xây sự tình
Cám ơn Chúa đã vì mình
Ban cho tất cả tâm này hướng vui*

*Một lòng thành thật cảm vui
Nhớ ơn Chúa đã vì mình khổ đau
Chẳng còn lý luận trước sau
Mỗi ngày như một cảm ơn Chúa hoài*

*Kính bái
Con
Lê Thành Lợi*

CHÚA YÊU

Chúa yêu yêu cả thế gian
Chúa yêu yêu cả Thiên Đàng Cha ban
Cuộc đời hạnh phúc cao sang
Chúa yêu nhân loại yêu thương người Thiên

Người thiên cuộc sống triền miên
Sống trong nhân loại yêu thương chính mình
Chính mình thực hiện tình thương
Tình thương xây dựng thương yêu đắp bồi

Chẳng còn tâm trạng bồi hồi
Yêu thương gánh vác thiện lành Trời ban
Cuộc đời hạnh phúc Cha ban
Chúa yêu tất cả tâm này cảm vui

Sống trong triết lý đạo mù
Thương yêu tha thứ tâm lành Trời ban
Cuộc đời hạnh phúc thật sang
Chúa yêu Chúa mến Chúa ban tâm lành

Kính bái

Con

Lê Thành Lợi

CHÚA THƯƠNG

Chúa thương Chúa nhắn mời điếu
Chúa thương Chúa nói những điều chơn ngôn
Tâm mình minh tĩnh đạo tâm
Chúa thương Chúa ở trong tâm người Thiên

Người Thiên cuộc sống ấm yên
Chúa thương Chúa độ người Thiên sống vui
Sống vui tâm trí chẳng cầu
Chẳng mong chẳng ước chẳng cần giàu sang

Cuộc đời hạnh phúc Cha ban
Cha ban cho cả Thiên Đàng đó con
Trong con có sẵn ngôi đền
Tình thương là một thương yêu đắp bồi

Chúa thương Chúa nhắn nhiều hồi
Nhớ mà tu luyện tìm đường Chúa tu
Chúa tu ở chốn hoang du
Nơi sa mạc vắng Chúa thiên định tâm

*Chúa thương Chúa nhắc nhở mình
Ráng mà tu tịnh đạo tâm người Thiên
Cuộc đời hạnh phúc ấm yên
Về nơi Thiên Chúa Chúa thương nhắn lời*

*Kính bái
Con
Lê Thành Lợi*

Muốn ngộ Chúa, muốn thấy Chúa thì phải học chữ Hòa. Thương yêu mọi người, thương yêu nhân loại cũng như thương yêu chính bản thân mình. Con nói như vậy có đúng không. Thành quả là mình thấy được Chúa, hiểu Chúa và sống như Chúa.

Con không phải là người tu theo đạo Chúa, nhưng mà con tu cái Pháp Vô Vi này, con cũng thương yêu Chúa như thường. Bằng chứng những giòng thơ con viết ra và ca tụng Chúa.

Đó là do cái pháp Vô Vi thì có phải nhờ con tu, con mới hướng thương Chúa, mặc dầu con không phải đạo Chúa. Vậy thì chứng minh cái pháp Vô Vi này quá hay.

- **Nếu ông nào hay, Pháp nào hay, dạy cho đệ tử mình thương yêu cái đạo khác như Vô Vi dạy thì chứng minh.**

Không những con yêu Chúa, con còn yêu Phật, yêu các giáo chủ khác nữa, chứ không phải một mình Chúa.

Con viết ba bài thơ ca tụng Chúa và đọc biếu tặng cho rất nhiều người đạo Chúa họ nghe, họ khâm phục. Sau này họ xin thơ con.

Tại vì, họ viết không ra. Con định nói bài thơ này, mấy Ông tu Cha làm cũng không được, nhưng mà con không nói.

Bài thơ trên là cái linh điển của Đấng Cha lành chiếu cho con. Chứ đâu phải thơ thường.

THÀNH QUẢ 7: Chứng minh rằng hồi xưa, con không thể nào chữa bệnh cho Má mình mà bây giờ con cũng có thể chữa cho Má mình bớt bệnh.

Con hỏi Má, con tu, con không tiền đem Má cho mấy Thầy kia trị. Nhưng mà con có thể trị cái bệnh của Má hết. Má tin không?

Còn mấy đứa em con, tụi nó có bạc triệu, bạc tỉ, sao tụi nó không trị bệnh dùm Má.

Con hỏi! Vậy thì người tu và người có tiền Má thích ai?

Má con nói, đương nhiên là tao thích mày, thích người tu.

Má con bị bệnh do ông Thầy VN cứu chữa. Cái ngón tay nó cụp cong dẹo ngược lại như là hình chữ V. Má con ở VN đi nhiều Thầy, họ trị không hết mà còn bị nặng thêm.

Tới phiên Má sang Đan Mạch thăm con, thì con thấy vậy con trị Má hết. Cả nhà mấy đứa em con, nó nghe con tu mà con trị hết bệnh, có đứa nó không tin, nó bực con lắm. Nó cho con tu hành, ăn nói khùng điên.

Sau khi con trị Má con được nhiều ngày thì Má con hết. Khi mà con trị bệnh Má hết rồi, con có kêu mấy đứa em không tin, phải trả cho con 50 đồng danh dự.

Kể đó con còn giúp bớt cái bệnh cao máu của Má con luôn. Con biết bệnh từ đâu sanh ra mà. Thế nên con cũng mừng là tu cũng giúp ích cho Má mình và người chung quanh. **Vậy mà bị người thân mất chữ như là chó. Tệ hơn chó, chứ đừng có nói là bằng chó.** Chó còn có người yêu thương chăm sóc đàng hoàng. Ông Tám bị làm sao, con bị cũng giống vậy.

THÀNH QUẢ 8: Hồi xưa Con không thể nào trị bệnh cho một đứa cháu bị mắt lé. Sau khi tu, con dùng điển trị được đứa cháu mắt lé này hết lé. Con cũng mừng là vì mình cũng đỡ hơn xưa khi chưa tu. Con thấy cháu gái mình nó lé tội nghiệp nó, sau này nó lớn lên sẽ mất hạnh phúc, con kêu lại, con trị thì nó hết lé. Con bé này nó lé rất nặng. Nhìn vào mắt là $\frac{3}{4}$ tròng trắng.

Vậy thì tu và không tu cái nào lợi hơn. Có tu cũng đỡ hơn nhiều. Sự thật là như vậy, con nói cho bạn bè anh em nghe họ mừng, mà ngược họ lại thù ghét con thậm tệ. Trong thâm tâm họ, khi nghe con nói, họ cho con là thằng khùng điên. Tu Vô Vi mà trị bệnh được mắt lé, nói chuyện vô lý. Nhưng mà sự thật gia đình mẹ và cháu gái viết thư cảm ơn và điện thoại cảm ơn.

Con càng khoe cái tốt của người tu Vô Vi như con làm được, người quen họ càng chửi, họ càng khinh khi. Nói con tu Vô Vi nói chuyện khùng điên nữa. Càng nói tốt, họ càng nói mình điên.

THÀNH QUẢ 9: Chứng minh rằng hồi xưa con không thể nào giúp những người chóng mặt, cao máu. Mà bây giờ con có thể mạnh dạn giúp họ. Con giúp nhiều người bị bệnh cao máu, ngồi xuống, đứng lên, mắt thấy tối thui, chóng mặt nhức đầu. Con giúp người ta tập bớt rất nhiều, đứng lên ngồi xuống, mắt hết tối thui, hết chóng mặt. Họ mừng và họ cảm ơn con. Mỗi khi có dịp họ thấy con đi ngoài chợ là họ chào.

THÀNH QUẢ 10: Chứng minh rằng hồi xưa con không thể nào giúp một người bị bệnh đường ruột lâu năm, hôm nay con cũng mừng là con giúp được đứa em mình. Em con bị bệnh đường ruột 6-7 năm, đi Bác Sĩ hoài không hết, không có thuốc thang nào trị. Uống thuốc vô thì cơ thể nó bị thuốc hành.

Tới phiên con thì con chỉ cách tu và giúp được giải quyết chứng bệnh đường ruột kéo dài 6-7 năm hết luôn. Người này tập một ngày là hết tức thì. Đồng thời đó cái bệnh Liệt, Con cũng chỉ cách tu, bây giờ thì hết luôn bệnh Liệt. Sức khỏe dồi dào thông minh tinh tấn và tu thiền rất ráo. Bây giờ thì người này mặt mày rất đẹp mà mọi người thấy là đều hỏi, tại sao cô đẹp vậy. Bác Sĩ cũng hỏi thăm luôn, tại sao, mặt mày và nước da cô đẹp vậy.

THÀNH QUẢ 11: Chứng minh rằng hồi xưa con không thể nào giúp người nào bệnh lạnh, mà bây giờ con có thể chỉ giúp họ tu, cho họ không còn bị bệnh ớn lạnh nữa. Em dâu con, sau khi sanh sản thì bị bệnh lạnh kinh niên trầm mền. Mà ở Việt Nam khí hậu thì rất nóng, mà cứ trầm mền, than lạnh nhiều tháng. Đi nhiều Thầy và uống rất nhiều thuốc tốn tiền rất nhiều và không hết.

Sau khi nghe con nói, con chỉ cách tu tập thì bệnh lạnh, trùn mền hết liền ngay lập tức. Trong vòng một ngày sau là hết liền. Người bệnh đứng vậy, đi bộ ra đường hiên ngang 6-7 cây số không biết mệt. Mà hồi trước rất sợ đi ra đường, sợ cảm gió, sợ ớn lạnh.v.v.

THÀNH QUẢ 12: Chứng minh rằng hồi xưa con không thể nào giúp được ai, mà bây giờ con có thể giúp em RỂ, bệnh lâu năm, vôi ở cột sống sống trên 30 năm không hết. Em RỂ, nghe con nói, nghe con chỉ. Sau khi tập một thời gian rất ngắn thì bệnh bớt rất nhiều so với trước đây.

Con hỏi lại tại sao Dương tập. Người em RỂ trả lời, tại em thấy cái tướng của anh, anh nói, em tin, em tập. Không phải một người em RỂ con nói thôi. Mà nhiều người họ cũng nói, tại tôi thấy cái tướng của Anh, tôi mới tập. Tại vì, Anh nói cái gì nó cũng rõ ràng, cái gì cũng có thứ tự mạch lạc.

THÀNH QUẢ 13: Con giúp người này da mặt mịn, mà người này nói có 300 triệu đồng VN trị cũng không được, 300 triệu VN khoảng năm 2005.

Tu mà làm cái này không tốn một cắt mà nước da mịn, đẹp tự nhiên. Người này cũng 45 tuổi phụ nữ, nước da như sần sùi thấy gớm, nhiều năm bị nắng tấp, thuốc hóa học ăn vào da, vì xài nhiều loại kem hoá học. Đi Bác Sĩ biết bao nhiêu năm, tốn biết bao nhiêu tiền mà da mặt sần sùi thấy ghê. Tới phiên con thì con giúp hết.

THÀNH QUẢ 14: Con nói cho bạn đạo V-L, Úc Châu dùng điển trị bệnh đau lưng cho vợ của bạn đạo hết. Người bạn đạo vợ chồng này cảm ơn con.

THÀNH QUẢ 15: Con nói rất mạnh, cho một số BÐ Meo Bình hết thắc mắc những gì trước đây mà BÐ không dám hỏi Thầy. Họ nói tu Vô Vi không thành đạo.

Con chứng minh và nói rất mạnh là thành đạo, chứ sao không. Tại vì mấy ông không tu. Họ vững niềm tin hơn, và tu rất ráo thêm. Khoảng 45 người năm 2005.

THÀNH QUẢ 16: Con nói mạnh thêm, cho một số BÐ giải toả, xoá bỏ được chấp mê nội bộ.

THÀNH QUẢ 17: Con nói mạnh thêm, cho BÐ Úc Châu mở thêm Thiên Đường tại Meo Bình.

THÀNH QUẢ 18: Con nói mạnh thêm, cho BÐ Úc Châu mở thêm Thiên đường tại QueenLand.

THÀNH QUẢ 19: Con nói mạnh vô, cho BÐ Úc Châu, chủ Thiên Đường đoàn kết lại với nhau, gắn bó lại với nhau nhiều hơn, so với trước. Con nói cho chủ Thiên Đường thấy cái yếu của mình và làm sao cho chủ Thiên Đường mạnh thêm và có bạn đạo nhiều thêm. Nên chủ Thiên Đường cảm ơn con.

THÀNH QUẢ 20: Con nói mạnh vô, cho các Cô Bác Anh Chị ở Úc Châu, tu lâu năm trên 15-20-30, đóng cửa tu. Nay xuất hiện ra giúp đời, giúp bạn đạo mới tu. Có người 19 năm không tới thiên đường, sau khi gặp con thì xuất hiện ra thiên đường đóng góp.

THÀNH QUẢ 21: Con tháo gỡ vấn đề cho BÐ mở Thiên Đường gặp khó khăn giấy tờ với chính quyền Úc, họ đòi hỏi giấy tờ bằng cấp dạy tu thiên Vô Vi.

THÀNH QUẢ 22: Con có giúp đỡ bạn đạo Phần Lan, Đức Quốc, Pháp, Mỹ, Úc, Việt Nam mỗi khi bạn đạo nào cần đến.

THÀNH QUẢ 23: Bên ngoài, Con giúp đỡ trụ trì chùa Hoa Nghiêm, Meo Bình Úc Châu, đề thơ phụng thờ trong đại sảnh đường. Đây là bốn câu thơ của Chùa Hoa Nghiêm và tên của Vị Trụ Trì. Vì họ mời con vào Chùa thăm viếng, sau khi vào sảnh đường con thấy họ đề thơ không đúng với thi thơ của Phật pháp nên con có giúp họ đề thơ. Chùa đó tên Hoa Nghiêm trụ trì tên Thiện Tâm. Và con làm thơ như sau để tặng họ, để thờ trong chánh điện.

***Hoa tâm bừng sáng trong lòng
Nghiêm trang kính cẩn vâng lời Phật ban
Thiện Tâm minh rõ đạo tràng
Qui y tam bảo rõ ơn Phật Thầy***

Bài thơ Con ghi là rõ ơn **Phật Trời**, người tịnh độ họ không thích chữ Trời, họ cho Phật là lớn hơn Trời, nên họ yêu cầu cho chữ Phật Thầy. Và Con cũng có cắt nghĩa Trời ở đây là Ông Thượng Đế, chúa tể của càn khôn vũ trụ. Chứ không phải ông Trời con, ở khối địa tiên. Họ còn chưa hiểu ông Trời con là gì. Ở trong Chùa này con làm thơ tặng nhiều người lắm. Họ rất mến con. Con nói với vị trụ trì là con thấy thơ trong đại sảnh đường của Chùa viết không đúng.

Con chỉ nhìn chữ thôi, mà con thấy cả luôn người người làm thơ.

Rồi con cắt nghĩa rõ ràng cho Thầy này nghe và người tịnh độ nghe. Tại sao, con nhìn chữ mà thấy được người viết thơ, vị Thầy này xanh mặt. Con nhìn chữ mà thấy được người viết.

THÀNH QUẢ 24: Bên ngoài, con giúp đỡ đề thơ để phụng thờ cho tu viện Phật Đà, ở Queensland Úc Châu năm 2005. Họ nhờ con đề thơ thờ trong tu viện Phật Đà.

THÀNH QUẢ 25: Bên ngoài, con kêu gọi Sư Bà trụ trì Am Tự Quan Thế Âm Úc Châu, trở về tu Vô Vi.

THÀNH QUẢ 26: Bên ngoài, nhiều người phái Tịnh Độ, thắc mắc Đức Thầy Lương Sĩ Hằng phá mây, họ không tin. Con đứng ra **và trả lời trực tiếp** với họ là chính con cũng phá mây. Không tin con làm cho coi. Con nói với họ, tôi còn làm được, không lẽ Thầy tôi không làm được. Con trả lời với người ta như vậy. Họ hết hồn, im luôn.

THÀNH QUẢ 27: Gia đình con hay chạy tin theo sư nhà chùa. Có bữa nọ con hứng và con phá mây cho cả gia đình xem trong buổi tiệc. Ngày 15/07/2006.

THÀNH QUẢ 28: Bên ngoài, phái Tịnh Độ, Bác Sáu và anh H, thắc mắc tu Vô Vi Xuất Hồn họ không tin. Con đứng ra nói trực tiếp cho họ biết là tu Vô Vi xuất hồn được và chính con có ghi trong sách vở chứng minh đàng hoàng. Chứ không có nói miệng. Nếu Bác không tin thì đọc sách con ghi chép. Họ im luôn. Con nói các Ông không tin có hồn xuất, tại sao các ông đi cầu siêu?.

THÀNH QUẢ 29: Con nói tu thiền Vô Vi làm thơ rất dễ. Bên ngoài phái Tịnh Độ họ không tin và thử con, coi con có làm thơ được không, hay là nói dóc. Con nói thơ gì, con cũng làm được. Họ lựa cái đề tài thật khó, họ cho, nuốt không vô. Họ đòi làm một bài thơ hai ý nghĩa cho con bí.

Đề tài bài thơ tựa là "**Vợ Tôi mà cũng có nghĩa là Nhà Tôi**". Vì tiếng Việt Nam nhà tôi hay vợ tôi cùng một ý nghĩa giống nhau. Họ nói lóng, làm cho con bí chơi. Con nói, Anh cho cái đề tài này, tôi nghĩ thế gian này chưa có ai làm được đâu.

Thơ thì điển tả, một là nói Nhà Tôi, hai là nói Vợ Tôi, cái nào ra cái nấy chứ. Anh cho cái đề tài này, tôi dám cá Anh là thế gian không có ai làm được. Con nói cho phái Tịnh Độ biết như vậy là Anh đừng có chơi tôi, cho tôi bí lối.

Nhưng mà Trời cũng thương tôi, thế thì tôi cũng ráng làm bài thơ như trên, theo sự yêu cầu của Anh. Và con ngồi tại chỗ, đối diện với họ làm bài thơ **trước mặt người tu Tịnh Độ tông**, chỉ có mất 5-6 phút. Bài thơ Nhà Tôi hay Vợ Tôi, được con viết như sau.

Bài thơ NHÀ TÔI (hay Vợ Tôi)

**Nhà tôi ở tận phương Nam
Có cây bông giấy có hoa màu vàng
Chung quanh cảnh sắc mơ màng
Đơm bông kết nụ tỏa màu xanh tươi
Thấy hoa hé nở khoe màu
Lòng tôi thổn thức ngắm nhìn hoa tươi
Khi vui thì thấy hoa cười
Khi buồn thì thấy hoa nhà vẫn tươi
Vui tươi bên mái hiên nhà
Vui say hạnh phúc bên nhà của tôi
Nhà tôi thật giản thật đơn
Nhưng mà thấm đượm những gì tôi mong
Tôi mong cảnh vật êm đềm
Thanh thanh nhẹ nhẹ thả hồn theo mây**

**Kính tặng
Lê Thành Lợi
Springvale, 11-05-2005**

Người Tịnh Độ giựt mình, nói với con. Tôi sẽ nhờ người viết bút pháp, viết ra bài thơ trên và treo ở giữa nhà. Người tu tịnh độ này, họ phong cho con là tiến sĩ Phật học. Con rất ngạc nhiên, vì Vô Vi là vô danh mà tại sao Ông này phong con là như vậy.

Người Tịnh Độ này rất hay ổng có bùa phép và biết bói toán. Nhưng mà Ông phải bái phục con. Con có thể giải bùa và con nói xài bùa không có tốt, nó hại lại mình về sau.

THÀNH QUẢ 30: Con có làm bài thơ tán dương công đức những người làm công quả ở chùa Hoa Nghiêm, sau khi đọc thơ họ rất vui. Vì từ trước tới giờ làm công quả cho Chùa bị chửi nhiều hơn được khen. Sở dĩ con làm thơ tán dương công đức họ là vì họ cho con

ăn bánh bao nhà chùa. So với hồi chưa tu, thì con không có khả năng làm thơ tán tụng công đức người. Con cũng mừng là mình làm người ta vui.

THÀNH QUẢ 31: Bên ngoài, Con chỉ cho bạn bè nhiều lần, tu hết những chứng bệnh ngặt nghèo mà Bác Sĩ bó tay, Anh D- L tại Đan Mạch.

THÀNH QUẢ 32: Bên ngoài, Con giúp đỡ bạn bè N-Đ-S, ở Đan Mạch, bệnh bại suội, không còn bại suội mà Bác Sĩ Đan Mạch bó tay. Đi tới con thì hết suội.

THÀNH QUẢ 33: Bên ngoài, Con có chỉ bạn bè hàng xóm láng giềng tu bớt bệnh đường ruột rất nhiều mà Bác Sĩ bó tay trên 5-6 năm. Họ bớt bệnh, họ nấu đồ ăn, đem tới nhà cho con ăn. Con cũng được an ủi phần nào lúc bị thiên hạ chửi, đồ tu là đồ vô dụng.

THÀNH QUẢ 34: Bên ngoài, con trực tiếp giúp đỡ Thủ Tướng nước Đan Mạch, giải toả cuộc xung đột giữa Đan Mạch và các nước Hồi Giáo trên thế giới, mà hầu hết cả nước Đan Mạch không có người nào hay biện pháp nào giải quyết. Có giấy tờ chứng minh của Thủ Tướng Đan Mạch gửi cảm ơn.

THÀNH QUẢ 35: Hồi xưa Con đọc kinh hữu tự còn không xong. Bây giờ Con có thể đọc kinh vô tự và con thấy thơ, con thấy chữ rõ ràng. Con nhớ hồi năm 2002 tại Đức Quốc có tổ chức khóa sống chung. Đức Thầy cho đề tài tu học là "**Thực Hành Chơn Pháp**" Con xuất khẩu làm thơ trả lời đề tài tu học luôn. Có bạn đạo thì chúc mừng Con, có bạn đạo hỏi lại bài thơ Con vừa xuất ra có còn nhớ không, cho bạn đạo xin về tu. Con ghi ra rõ ràng từng chữ một không sót một nét cho bạn đạo. Bài thơ như sau.

THỰC HÀNH CHƠN PHÁP

**Thực lòng thực tế thực tâm
Hành trong mật pháp cơ tầng triển khai
Chơn linh phát hiện từ tầng
Pháp luân thường chuyển một vòng khai minh
Mở ra vô tự chân kinh
Lòng Con ghi nhớ đức ân của Thầy
Từ đây một dạ khắc ghi
Đại bi là gốc con đường con đi**

Frankfurt, ngày 31 tháng 03-2002

THÀNH QUẢ 36: Hồi xưa con không thể nào giúp người khác làm giàu. Bây giờ Con có thể giúp người khác làm giàu. Nhiều người nghe con nói như vậy họ ghét con, tức bực con, không ưa con và cho con là nói khùng điên.

Vì hiện tại con không thể làm ra tiền. Sau khi con trình bày cách thức buôn bán như thế nào có tiền từ tiểu thương gia. Xong rồi làm đại thương gia là nhập cảng hàng. Nếu không tin lời nói này, con đứng ra làm dùm, không lương luôn cũng được.

Họ nghe xong kế hoạch con chỉ người khác làm ăn có tiền, sao rõ ràng rành mạch quá, nhiều người thân nghe xong. Họ nói, họ kêu con thôi đừng chỉ. Con nói người nào tu Vô Vi con mới chỉ, không tu, ngu gì con chỉ.

THÀNH QUẢ 37: Con đã chỉ tỉ phú Việt Nam làm ăn có tiền giàu thêm mà khỏi lo lắng và sung sướng rất nhiều. Những người thường họ không tin, con chỉ cho tỉ phú làm giàu. Họ nói, tại sao con chỉ người khác làm giàu thêm, mà tại sao con không tự làm giàu.

Con trả lời, con là người tu, nếu con làm giàu kiếm tiền nữa thì cũng đâu khác gì người không tu. Con chọn cái tu, hơn cái giàu. Người tỉ phú thì nghe lời con chỉ đúng, vì họ có làm và có kinh nghiệm. Vừa nghe con nói là họ hiểu liền.

Người chưa đến trình độ tỉ phú, nghe con nói, họ hiểu không vô. Họ hiểu không vô là họ chưa có kinh nghiệm làm tỉ phú. Tỉ phú họ mới tin con. Họ nói sao cái Ông này thông minh quá. Chỉ một cái rẹt là xong. Con nói người thế gian, tụi bây làm ăn buôn bán, sao tao mệt quá.

THÀNH QUẢ VÀ ẢNH HƯỞNG TỚI NGƯỜI KHÁC:

- Làm sao ảnh hưởng tới người khác?

Mình tu có thành quả trước, rồi mình mới ảnh hưởng tới người chung quanh mình. Người ta sẽ nhìn thấy cái hảo tâm của mình.

- Người có tâm đạo, có duyên Phật, họ thấy cái tướng mình là họ đã hỏi, độ cho họ tu. Chứ con chưa có kịp mời. Như con về VN, họ thấy con họ hỏi, có phải Thầy là người tu không. Con chưa rủ họ tu mà họ đã hỏi tu rồi. Con ở Đan Mạch, nhiều người lớn tuổi họ hỏi con, Chú làm cái gì mà sao cái tướng tốt quá. Con thưa với họ, dạ thưa con tu thiền Vô Vi. Họ cũng không tin.

- Thành quả khác nữa như con đi vào Chùa Phật Học ở VN, cho mấy vị Sư Cô may đồ cho con mặc. Mấy vị Sư Cô ở Chùa họ nói cái tướng của con. Người này đúng là Thầy tu. Con thấy cũng lạ.

- Rồi Con đi ra đường, con níu người ngoại quốc, người Palestine, người Africa, nó thấy con, nó chấp tay, lạy cả đám 6-7 đứ. Con thấy sao kỳ lạ quá, nhiều lần chứ không phải một hai lần. Con cũng mặc đồ bình thường, đầu đội nón. Đâu có gì lạ đâu. Con thường hay đi niệm hành, đi ngang qua trường học. Thì học trò con níu, nó tan trường về nó thấy con là nó chấp tay lạy.

- Con làm thơ cho nhiều người họ treo ở giữa nhà, người khác họ đọc qua và khen thơ con viết sao hay quá. Cũng có rất nhiều người xin thơ con viết. Có khi họ khóc luôn, khi con viết về tình mẫu tử.

Còn nhiều thứ thành quả khác nữa nhưng mà không tiện kể hết.

TỔNG KẾT:

Từ ngày chưa tu, tính đến ngày tu. Con thấy mình tiến bộ rất nhiều và giúp đỡ nhiều người chung quanh. Hồi chưa tu, nói cho hay, chứ thực tế chưa có giúp được ai nhiều hơn, như là bây giờ. Vậy mà cả nhà và những người thân, nói con tu là đồ vô dụng, là đồ yếu hèn. Thử người nào trong gia đình, có ai làm được như con không, mà chê con đồ vô dụng, đồ yếu hèn. Nhìn thành quả con kể cũng biết là hữu dụng mà.

Thành quả hiện tại thì bây giờ, con có thể giúp như là:

- Người nào buồn, con giúp cho là họ hết buồn.
- Người nào bệnh, con giúp tu, sẽ bớt bệnh và hết bệnh.
- Người nào khổ, con giúp là họ hết khổ.
- Người nào trước nặng thì con giải giùm.
- Con có thể giúp cho Cô Bác Anh Chị tu thành tựu.
- Con có thể giúp cho Cô Bác Anh Chị, tu có sức khoẻ bớt bệnh, hy vọng sống thọ trung bình 100 tuổi. Cuốn sách " **Trường Sanh** " con viết chứng minh hai ngôn ngữ Việt / Đan, hy vọng, ai tu sống thọ trung bình 100 tuổi.

Ý kiến xây dựng cho thế giới, con có viết cuốn sách điển thơ 152 đề tài, hai ngôn ngữ viết về:

Làm sao tu tránh khỏi:

- Bệnh nan y: Ung thư, tai biến, stress, tiểu đường, tim, máu cao, dị ứng, cảm cúm, nhức đầu kinh niên, giải độc, suyễn, mất ngủ, bệnh mập, ốm, bệnh bao tử, bệnh ruột, hút thuốc.v.v.

Kết luận: Bệnh từ điển khí sanh ra. Tu thì sẽ bớt, sống lâu hơn.

Bằng phương cách của con tìm ra. Chứ con, không có ăn cắp của ai.

Tội nghiệp cho người tu tìm ra, phải chứng minh từng chữ, cho khoa học, bằng điển văn Phật.

Thơ song ngữ viết về:

- Chống thiên tai, động đất, sóng thần Tsunami, bão lụt, núi lửa, hạn hán, dâng nước, khí hậu bất thường, tuyết tan, môi sinh ô nhiễm.
- Giúp cho thế giới, diệt chết đói, diệt tham lam.

Con tu thành tựu hơn 12 năm. Nói thiệt dễ làm việc. Coi thành tích, luận công trình.

Đức Tổ Thầy cũng mừng là dạy tu, có người thành tựu và chứng minh.

Hỏi: Thầy Tổ dạy tu, sao chưa thấy ai, thành tựu?.

Trả lời: Dạ thưa, là có người thành tựu.

- Một người thành, trăm người thành, vạn người thành.
- Một người Bác Sĩ, Kỹ Sư thành. Vạn người thành, triệu người thành.
- Trước kia ngoài đời, con là Kiến Trúc Sư, Kỹ nghệ gia, nhà phát minh.
- Hiện tại, con là nhà thơ, nhà thiền, nhà trị bệnh.

Con đã lần lượt trình bày thứ tự cũng dài, nếu có gì thiếu sót, mong Cô Bác Anh Chị lượng tình bỏ qua.

Thôi tới đây cũng tạm đủ, con xin cảm ơn bà con Cô Bác Anh Chị đã dành chút thì giờ quý báu đọc qua. Con xin kính chúc Cô Bác Anh Chị được dồi dào sức khoẻ, may mắn và tu hành thành đạt.

Trước khi dứt lời Con xin gửi tặng Cô Bác Anh Chị hai bài thơ.
Bài thứ nhất là Quá khứ - Hiện Tại - Tương Lai
và bài thơ thứ hai là Địa Ngục - Thế Gian - Thiên Đàng.

Quá Khứ - Hiện Tại - Vị Lai

*Xưa kia sống ở thế gian
Con nào biết được trần hồng khổ đau
Xôn xao ở chốn địa cầu
Công hầu khanh tướng tạo nhiều bệnh đau*

*Bây giờ thức tỉnh thật mau
Tâm đường pháp lý tự mình giải phân
Song tu đời đạo ân cần
Tu hành tiến bước giải phần trược ô*

*Sau này nối nhịp cầu thiên
Làm điều phước đức cứu người lầm than
Sang qua thế giới người thiên
Tu hành thành quả trả lời Nhân Thiên*

Kính bái Con, Thành Lợi

Địa Ngục - Nhơn Gian - Thiên Đàng

*Ngục tù giam giữ bao năm
Linh hồn u uất tạo nhiều đắng cay
Say mê động loạn điên cuồng
Linh hồn thể xác như là cuồng điên*

*Nhơn gian khai mở tâm hồn
Theo thiên pháp lý tâm đường tự tu
Bây giờ giải hết cái ngu
Con đường sáng lạn tầm về cõi Thiên*

*Thiên Đàng mở rộng hào quang
Đón người học đạo tu thiên phát quang
Sang qua thế giới Thiên Đàng
Con đây cung kính tạ ơn Đức Thầy*

Kính bái Con Thành Lợi

